

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **město Klášterec nad Ohří**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 85, Klášterec nad Ohří, zastoupený Mgr. Lenkou Chalupníčkovou, advokátkou, se sídlem Nerudova 259, Velké Popovice, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 26. ledna 2015, č. j. ÚOHS-R126/2014/VZ-2369/2015/321/OHo, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. dubna 2017, č. j. 29 Af 29/2015 - 304,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč** k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Lenky Chalupníčkové, advokátky, se sídlem Nerudova 259, Velké Popovice, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce zahájil v roce 2013 dvě zadávací řízení na veřejné zakázky s názvem „Realizace energetických úspor v objektu ZŠ Petlérská v Klášterci nad Ohří a Realizace energetických úspor v objektu MÚSS v Klášterci nad Ohří“ (dále jen „veřejná zakázka Petlérská“) a „Realizace úspor energie objektu ZŠ Krátká v Klášterci nad Ohří“ (dále jen

„veřejná zakázka Krátká“). Obě veřejné zakázky byly zadávány v užším řízení podle § 28 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů.

[2] V případě veřejné zakázky Petlérská žalobce v rámci technických kvalifikačních předpokladů požadoval, aby dodavatel „*v posledních pěti letech provedl:*

- *Minimálně tři stavební zakázky srovnatelného charakteru, jejichž předmětem plnění byla realizace úspor energií v podobě revitalizace (rekonstrukce) budov občanské vybavenosti dle definice uvedené v ustanovení § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb., (vyjma staveb, které nemají obdobou povahu – např. sportoviště) nebo stavby obdobné, přičemž součástí referenční zakázky muselo být rovněž zateplení obálky předmětné budovy kontaktním zateplovacím systémem, zateplení střechy a výměna výplní otvorů (včetně osvědčení či referenční listiny, ze kterých musí vyplývat obdobný charakter zakázky), a to v minimální hodnotě 17.000.000 Kč bez DPH za každou zakázku.*

- *Dále dvě stavební zakázky, jejichž předmětem plnění byla realizace úspor energií v podobě revitalizace (rekonstrukce) budov školských zařízení za provozu tohoto zařízení, přičemž součástí referenční zakázky muselo být rovněž zateplení obálky předmětné budovy kontaktním zateplovacím systémem, zateplení střechy a výměna výplní otvorů (včetně osvědčení či referenční listiny, ze kterých musí vyplývat obdobný charakter zakázky), a to v minimální hodnotě 13.500.000 Kč bez DPH za každou zakázku.*

- *Dále jednu stavební zakázku, jejímž předmětem plnění byla realizace úspor energií v podobě revitalizace (rekonstrukce) budovy zdravotnického zařízení či zařízení se stálou pečovatelskou službou probíhající za provozu tohoto zařízení, přičemž součástí referenční zakázky muselo být rovněž zateplení obálky předmětné budovy kontaktním zateplovacím systémem, zateplení střechy a výměna výplní otvorů (včetně osvědčení či referenční listiny, ze kterých musí vyplývat obdobný charakter zakázky), a to v minimální hodnotě 3.300.000 Kč bez DPH za každou zakázku.*“

[3] Žalobce obdržel žádost o účast v užším řízení od deseti zájemců, z nichž devět vyzval k podání nabídky. Ve lhůtě pro podání nabídek obdržel žalobce nabídky od osmi uchazečů. Dne 17. července 2013 rozhodl žalobce o výběru nejvhodnější nabídky a dne 26. července 2013 uzavřel smlouvy s vybraným uchazečem.

[4] Žalovaný zahájil dne 9. prosince 2013 správní řízení o přezkoumání úkonů žalobce jakožto zadavatele veřejné zakázky Petlérská pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

[5] U veřejné zakázky Krátká žalobce požadoval, aby dodavatel *v posledních pěti letech provedl:*

- *Minimálně 6 stavebních zakázek srovnatelného charakteru, jejichž předmětem byla realizace úspor energií v podobě revitalizace (rekonstrukce) budov občanské vybavenosti dle definice uvedené v ustanovení § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb., (vyjma staveb, které nemají obdobnou povahu – např. sportoviště) nebo stavby obdobné, přičemž součástí referenční zakázky muselo být rovněž zateplení obálky předmětné budovy kontaktním*

zateplovacím systémem, zateplení střechy a výměna výplní otvorů (včetně osvědčení či referenční listiny, ze kterých musí vyplývat obdobný charakter zakázky), a to v minimální hodnotě 15.500.000 Kč bez DPH za každou zakázku.

- *Z celkového počtu 6 referenčních zakázek musí být minimálně dvě referenční stavební zakázky, jejichž předmětem byla realizace úspor energií v podobě revitalizace (rekonstrukce) budov školských zařízení za provozu tohoto zařízení, přičemž součástí referenční zakázky muselo být rovněž zateplení obálky předmětné budovy kontaktním zateplovacím systémem, zateplení střechy a výměna výplní otvorů (včetně osvědčení referenční listiny, ze kterých musí vyplývat obdobný charakter zakázky) a to v minimální hodnotě 15.500.000 Kč bez DPH za každou zakázku.*"

[6] Žalobce v rámci tohoto zadávacího řízení obdržel deset žádostí o účast. Následně vyzval osm zájemců k podání nabídky a ve lhůtě pro jejich podání obdržel šest nabídek. Dne 17. července 2013 rozhodl žalobce o výběru nejvhodnější nabídky a dne 26. července 2013 uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem.

[7] Žalovaný zahájil dne 10. prosince 2013 správní řízení ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách žalobcem při zadávání veřejné zakázky Krátká.

[8] Usnesením č. j. ÚOHS-S744,745/2013/VZ-24851/2013/511/KČe ze dne 19. prosince 2013 žalovaný spojil správní řízení týkající se uvedených veřejných zakázek do jednoho.

[9] Dne 1. dubna 2014 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. ÚOHS-S744,745/2013/VZ-7003/2014/511/KČe, kterým žalobci uložil pokutu ve výši 250 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, jehož se žalobce dopustil tím, že při zadávání veřejných zakázek nedodržel postup stanovený v § 56 odst. 5 písm. c) zákona o veřejných zakázkách ve spojení s nedodržením zásady zákazu diskriminace stanovené v § 6 odst. 1 tohoto zákona, když úroveň technických kvalifikačních předpokladů nestanovil odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejných zakázek, neboť požadoval prokázání technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 3 písm. a) téhož zákona pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti, přičemž uvedený postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnějších nabídek a žalobce již uzavřel smlouvy na veřejné zakázky.

[10] Žalovaný ze zadávací dokumentace veřejných zakázek nezjistil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly omezení technických kvalifikačních předpokladů pouze na budovy občanské vybavenosti. Technologie revitalizace či rekonstrukce těchto budov se nijak neliší od způsobu snížení energetické náročnosti například obytných budov. To, že žalobce připustil i „stavby obdobné", žalovanému nepostačovalo, neboť tak žalobce neučinil v případě požadavku na zkušenost s rekonstrukcí minimálně dvou budov školských zařízení (obě veřejné zakázky) a jednoho zdravotnického zařízení či zařízení s pečovatelskou službou (veřejná zakázka Petlérská). Postup žalobce přitom mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť nedůvodně úzce vymezený technický kvalifikační předpoklad mohl některé dodavatele od podání nabídky odradit.

[11] Předseda žalovaného v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Ze zadávací dokumentace nijak nevyplývá, jaké stavby považuje žalobce za „stavby obdobné“ budovám občanské vybavenosti. Tento nedostatek nemůže odstranit ani doporučení hodnotící komise žalobci, aby akceptoval i reference o rekonstrukci bytových a panelových domů a administrativních budov, stejně jako to, že žádný z dodavatelů nepožádal o dodatečné informace ke kvalifikační dokumentaci. Poznámka k technickému kvalifikačnímu předpokladu v technické dokumentaci veřejných zakázek navíc vede k závěru, že jako reference sice mohly sloužit i jiné stavby než stavby občanské vybavenosti, šlo-li o zakázky složené z více částí, požadovaný finanční limit však musel být naplněn právě ve vztahu k budovám občanské vybavenosti.

[12] Žalobce podal proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který – poté, co zamítl návrh na přiznání odkladného účinku – napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud zdůraznil význam formulace skutkových vět ve výrocích rozhodnutí v oblasti správního trestání. Žalovaný ve výroku svého rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně požadovala prokázání technických kvalifikačních předpokladů pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti. Takto vymezený skutek však neodpovídá obsahu správního spisu. Žalobce požadoval, aby dodavatelé prokázali zkušenosti s rekonstrukcí budov občanské vybavenosti, popřípadě staveb obdobných, a s rekonstrukcí školských či zdravotnických zařízení za provozu. Druhý z uvedených požadavků předseda žalovaného za porušení zákona nepovažoval a závěr žalovaného, že „stavbami obdobnými stavbám občanské vybavenosti“ žalobce vlastně myslel stavby občanské vybavenosti, krajský soud odmítl jako nelogický. Zároveň považuje za zcela zřejmé, co si lze pod takovými „obdobnými stavbami“ představit, a zřejmé to dle jeho názoru muselo být i uchazečům o veřejné zakázky.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[13] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Krajskému soudu vytýkal zejména to, že se vůbec nezabýval podstatou správních deliktů žalobce, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Stěžovatel netvrdil, že žalobce požadoval prokázání technického kvalifikačního předpokladu pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti. I přesto, že žalobce připustil též „stavby obdobné“, je však stěžovatel přesvědčen, že takto vymezený kvalifikační předpoklad nemusí vyznít dostatečně určitě a srozumitelně, což mohlo zmást možné uchazeče o veřejnou zakázku. Žalobce navíc dodatek „stavby obdobné“ neuvedl u požadavků na zkušenosti s rekonstrukcí školských a zdravotnických zařízení za provozu. Stěžovatel přitom nevidí rozdíl mezi rekonstrukcí školské a obytné budovy za provozu. Požadavek žalobce navíc nesměřoval k prokázání zkušeností s revitalizací budov za provozu, ale s revitalizací konkrétního typu budov. Jelikož krajský soud tyto závěry nezohlednil, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[14] Stěžovatel krajskému soudu vytkl i nesprávné právní posouzení věci. Krajský soud nepřihlédl k poznámce v technické dokumentaci, z níž vyplývá, že hodnota prací na stavbách občanské vybavenosti musela tvořit celý požadovaný finanční objem referenční

zakázky. Dodavatelé tak museli nutně dojít k závěru, že žalobce požadoval reference pouze ve vztahu ke stavbám občanské vybavenosti, což mohlo některým zamezit v podání nabídky. Požadavky žalobce na kvalifikaci tak mohl být jednoznačně omezen okruh možných uchazečů. Krajský soud v tomto směru nijak nezohlednil, že podle zákona o veřejných zakázkách nebylo možné nabídky po jejich podání doplňovat a dodatečná interpretace zadávacích podmínek ze strany žalobce tak postrádá relevanci.

[15] Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že své požadavky na prokázání technických kvalifikačních předpokladů neomezil na budovy občanské vybavenosti, jak tvrdí stěžovatel. Krajský soud se všemi argumenty uvedenými stěžovatelem v jeho rozhodnutí zabýval. Žalobce dále nerozumí argumentaci stěžovatele, že kvalifikační předpoklady vymezil příliš široce, neboť doposud mu byl vytýkán pravý opak. K vyjasňování obsahu zadávacích podmínek až po podání nabídek v tomto případě nedošlo, neboť z kvalifikační dokumentace bylo od počátku zřejmé, jaké reference žalobce požadoval. Na závěr svého vyjádření žalobce navrhl kasační stížnost zamítnout.

[17] Nejvyšší správní soud zaslal vyjádření žalobce stěžovateli k případné replice; ten však již této možnosti nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[19] Nejprve je třeba odmítnout námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, co krajský soud žalovanému vytýkal a proč jeho rozhodnutí zrušil. Povinností správních soudů není vyčerpat celý obsah přezkoumávaného správního rozhodnutí, nýbrž posoudit je v mantinelech nastavených žalobními body. Pokud však soud v průběhu řízení zjistí vadu, která v zásadě znemožňuje komplexní přezkum napadeného rozhodnutí, logicky se bude v odůvodnění svého rozsudku zabývat pouze takovou vadou. Přesně taková situace nastala v projednávané věci. Krajský soud totiž shledal, že skutková věta výroku rozhodnutí žalovaného neodpovídá obsahu správního spisu. Přezkum „podstaty správních deliktů“ nebyl možný, neboť samotné vymezení těchto deliktů krajský soud považoval za nezákonné. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ostatně plně ztotožňuje.

[20] Stěžovatel v prvních dvou výrocích svého rozhodnutí vytýkal žalobci, že „*úroveň technických kvalifikačních předpokladů nestanovil odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky, neboť požadoval prokázání technického kvalifikačního předpokladu dle § 56 odst. 3 písm. a)* [zákona o veřejných zakázkách] *pouze ve vztahu k budovám občanské vybavenosti*“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

[21] Na tomto místě je třeba připomenout, že výrok správního rozhodnutí je jeho nejdůležitější částí, neboť je to právě výrok, který nabývá právní moci a zakládá

adresátům rozhodnutí práva a povinnosti. Zvláštní pozornost je třeba věnovat formulaci výroků rozhodnutí v oblasti správního trestání, které právě vymezují postihovaný skutek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

[22] V kvalifikační dokumentaci veřejné zakázky Petlérská žalobce požadoval, aby měli uchazeči zkušenosti s revitalizací (rekonstrukcí) alespoň tří budov občanské vybavenosti nebo staveb obdobných, dvou budov školských zařízení za provozu a jedné budovy zdravotnického zařízení či zařízení se stálou pečovatelskou službou za provozu. V poznámce k tomuto kvalifikačnímu předpokladu žalobce uvedl, že „*u zakázek složených z více oddělitelných částí předmětu realizace se požadovaná hodnota na referenční zakázku musí vztahovat výhradně k rekonstrukci nebo revitalizaci stavby občanské vybavenosti dle definice uvedené v ustanovení § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb. (nebo stavby obdobné), nelze uznat referenční zakázky, kde hodnota rekonstrukce či revitalizace stavby občanské vybavenosti tvoří pouze část hodnoty referenčního projektu*“ (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).

[23] V případě veřejné zakázky Krátká zadavatel jako technický kvalifikační předpoklad stanovil šest referenčních zakázek, jejichž předmětem plnění byla revitalizace (rekonstrukce) budov občanské vybavenosti nebo staveb obdobných, z nichž se alespoň dvě týkaly rekonstrukce budov školských zařízení za provozu. Poznámka k tomuto kvalifikačnímu předpokladu byla formulována stejně jako v případě veřejné zakázky Petlérská.

[24] Je tedy pravda, že zadavatel část požadovaných referencí omezil na rekonstrukci určitých typů budov za provozu. Oprávněnost takového požadavku však předseda stěžovatele v bodě 48 svého rozhodnutí uznal s tím, že „*porušení zákona nebylo napadeným rozhodnutím shledáno v této části kvalifikačního předpokladu*“. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že žalobce v zadávací dokumentaci obou veřejných zakázek předpokládal dobu plnění v celkové délce 176 kalendářních dnů. Nebylo tedy možné, aby byla rekonstrukce školních budov provedena v celém rozsahu mimo školní rok. Ze zadávací dokumentace dále nevyplývá, že by žalobce plánoval omezení provozu Městského ústavu sociálních služeb po dobu rekonstrukce. V zařízeních tohoto typu je přitom obvyklý pohyb většího počtu osob, s čímž souvisejí zvýšené nároky na zajištění bezpečnosti v průběhu jejich rekonstrukce. Požadavek na zkušenosti dodavatelů s rekonstrukcí podobných zařízení za jejich provozu proto Nejvyšší správní soud považuje za oprávněný.

[25] Výtky stěžovatele vůči kvalifikační dokumentaci se tedy v důsledku závěrů jeho předsedy omezily na tu část technických kvalifikačních předpokladů, v nichž žalobce požadoval zkušenosti s rekonstrukcí budov občanské vybavenosti nebo staveb obdobných. Z takto formulovaných zadávacích podmínek však nelze v žádném případě dovodit, že by žalobce požadoval pouze reference týkající se budov občanské vybavenosti. Zároveň lze plně přisvědčit krajskému soudu, že dodavatelé nemohli mít s porozuměním pojmu „stavby obdobné budovám občanské vybavenosti“ žádné obtíže. O tom ostatně svědčí absence žádostí o dodatečné informace ke kvalifikační dokumentaci i počet podaných žádostí o účast, který rozhodně nelze považovat za výrazně nižší, než je u veřejných zakázek na snížení energetické náročnosti budov obvyklé (jak by tomu pravděpodobně bylo v případě nejednoznačně stanovených zadávací podmínek). Stěžovatel zde poněkud

uměle konstruoval nesrozumitelnost pojmů užitých žalobcem v zadávací dokumentaci. Pojmům užitých v zadávací dokumentaci je naopak třeba přisuzovat jejich obecně přijímaný význam (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2010, č. j. 8 Afs 12/2010 - 268). Krajský soud v tomto směru trefně poznamenal, že „*postačí nahlédnout do § 6 vyhlášky č. 398/2009 Sb.* (na kterou žalobce v zadávací dokumentaci výslovně odkazoval – pozn. Nejvyššího správního soudu) *a pokusit se jednotlivé tam uvedené typy budov připodobnit k budovám jiným, tam nevyjmenovaným. K této úvaze přitom postačí pouhý selský rozum, jímž zajisté každý alespoň průměrně rozumný uchazeč o veřejnou zakázku oplývá. Např. ke* stavbě pro veřejnou správu *[§ 6 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 398/2009 Sb.] lze za stavbu obdobou považovat jakoukoli administrativní (v soukromoprávním smyslu) budovu, tedy budovu, v níž budou převažovat kancelářské prostory. Pokud pak žalovaný zejména poukazoval na skutečnost, že byly znemožněny reference zakázkami realizovanými na obytných budovách, nelze než odkázat na § 6 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 398/2009 Sb.* – stavba ubytovacího zařízení pro cestovní ruch s celoročním i sezónním provozem pro více než 20 osob. *Takový typ budovy lze i s minimální dávkou představivosti považovat za srovnatelný (tedy i obdobný) s běžnou obytnou budovou obsahující více bytů (bez ohledu na způsob její výstavby).*“

[26] Na závěr Nejvyšší správní soud uvádí, že z pohledu správních soudů tvoří rozhodnutí správních orgánů v prvním a druhém stupni jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. října 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, č. 2646/2012 Sb. NSS). S výrokem rozhodnutí stěžovatele je tedy třeba číst jak odůvodnění tohoto rozhodnutí, tak odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí (beze změny) potvrzeno. Nejvyšší správní soud má přitom z vývoje argumentace stěžovatele dojem, že si sám není zcela jist, co vlastně žalobci vytýká. Na počátku totiž shledal porušení zákona o veřejných zakázkách v tom, že žalobce omezil technické kvalifikační předpoklady na budovy občanské vybavenosti, přičemž jádro odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se vztahovalo právě k referencím požadujícím zkušenosti s rekonstrukcí konkrétního typu budovy za provozu. Ty předseda stěžovatele za porušení zákona o veřejných zakázkách naopak nepovažoval a spíše zdůrazňoval, že není zřejmé, co žalobce myslel „stavbami obdobnými“. Takové odůvodnění však neodpovídá skutkové větě výroku rozhodnutí stěžovatele, která žalobci vytýká příliš úzce vymezené technické kvalifikační předpoklady. V řízení před krajským soudem pak stěžovatel tvrdil, že žalobce sice připustil i „stavby obdobné“ budovám občanské vybavenosti, ve skutečnosti tím však myslel pouze budovy občanské vybavenosti (na tomto místě nelze než zopakovat závěr krajského soudu, že takový výklad postrádá elementární logiku). Nakonec v kasační stížnosti stěžovatel zdůrazňoval příliš široce a vágně vymezené zadávací podmínky s tím, že není zřejmé, jaké všechny stavby lze považovat za obdobné budovám občanské vybavenosti. V takové situaci si nelze představit jiný postup než ten, který zvolil krajský soud – tedy rozhodnutí, jímž byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt, zrušit.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud uzavírá, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce omezil technické kvalifikační předpoklady *pouze* na reference týkající se rekonstrukce budov občanské vybavenosti. Rozhodnutí žalovaného, které obsahovalo takto formulovanou skutkovou větu, je proto nezákonné. Kasační stížnost tedy není důvodná, pročež ji Nejvyšší správní soud ve smyslu poslední věty § 110 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou, která učinila jeden úkon právní služby – vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč a je k ní podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu třeba přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Ze spisu krajského soudu vyplývá, že zástupkyně žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty. Odměna se jí proto navýší o 21 % čítajících výši této daně na výslednou částku 4 114 Kč, což je také konečná výše náhrady nákladů řízení přiznaných žalobci. K jejímu uhrazení byla stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu